

Mesijansko Biblijska Studija - 009

SUĐENJE MESIJI

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

PREVOD NA SRPSKI JEZIK

SUĐENJE MESIJI

MBS 009

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

Stoga Isus, znajući sve što će doći na njega, izađe pa im reče: 'Koga tražite?' Odgovore mu: 'Isusa Nazarećanina.' Reče im Isus: 'Ja sam.' A stajao je s njima i Juda, izdajnik njegov

(Jovan 18:4-5)

UVOD

Započinjemo potpuno novu studiju u kojoj ćemo se baviti suđenjem, koje se odvija u sudnici. Tokom istorije bilo je jako mnogo suđenja koja su zaslužila naziv „Suđenje veka.“ Suđenje Sokratu i Skoupsovo suđenje su jako dobri primeri za to.

Ali, ima jedno suđenje koje je mnogo više od toga da je 'Suđenje veka'; ono je zapravo „Najslavnije suđenje cele istorije.“ Ovo suđenje razotkrilo je ljudsko gledište na Sina Božijeg, a sudbinu svih ljudi koji su ikada živeli ili će tek da žive, nerazdvojivo je vezalo za ishod tog suđenja. Radi se o suđenju Ješui (Isusu). Suđenje Isusu Mesiji.

I. ZAVERA

Ješui je presuđeno i pre „prekog suda“ i poput svih tako sazvanih sudova, i ovom je prethodila zavera. Ova zavera zabeležena je u Mateju 26:3-5: ***Tada se sabraše velesveštenici i književnici i pučke starešine u dvoru velesveštenika koji se zvao Kajafa i dogovoriše se da Isusa na prevaru uhvate i ubiju. No govorahu: 'Ne na blagdan, da ne nastane pobuna u narodu.'***

Zavera je uključivala i fariseje, koji su bili narodne starešine, i Sadukeje, velesveštenike. Ovde se radi o dva suprostavljena tabora, a među njima je postojala poprilična ogorčenost. Ali, imali su oni i jednu zajedničku stvar: neprijateljstvo prema tvrdnjama i zahtevima Mesije.

Religiozni lideri nisu mogli prihvatiti Ješuiine tvrdnje da je On Mesija, jer On nikako nije bio saobražen njihovoj unapred stvorenoj slici i ideji Mesije. Iako se Ješua držao Zakona Mojsijevog, On je istovremeno odbijao da se pridržava i tradicija fariseja, i tradicija sadukeja. To je bio razlog zašto su Ga mrzele obe grupe.

Ova mržnja je učinila da se načini zavera protiv Mesije, koja je vođena od strane Kajafe, Velesveštenika. Plan je bio da se Isus uhapsi u tajnosti, daleko od očiju mase, i da Ga se ubije pre nego ljudi i postanu svesni šta se dogodilo.

Nakon što je zavera isplanirana, sve što su još trebali bila je prilika da je sprovedu; ovo je učinio mogućim Juda Iskariotski. U Mateju 26:14-16 čitamo: ***Tada jedan od Dvanaestorice, zvan Juda Iskariotski, pođe velesveštenicima te reče: 'Što***

ćete mi dati da vam ga ja predam?' A oni mu postaviše trideset srebrnjaka. I otada je tražio priliku da ga preda.

Paralelni izveštaji u Marku 14:11 i Luki 2:25 jasno objavljuju da je zaverenicima bilo drago kada im je Juda ponudio priliku za privođenje Isusa. Jako brzo su dali obećanje da će platiti za tu uslugu. Iznos oko kojeg su se složili bio je trideset srebrnjaka. Juda je isplaćen Hramskim novcem koji je bio određen za plaćanje žrtvenog prinosa. Nisu zaverenici razumeli da oni uistinu plaćaju za žrtveni prinos sa Hramskim novcem čija je to i namena, ali kada je Mesija umro, On je umro kao žrtveni prinos za grehe svih ljudi.

Trideset srebrnjaka znači još toga. Prema Izlasku 21:32, to je bila zakonita cena za mrtvog roba. Ukoliko bi vol probo komšijinog roba na smrt, vlasnik vola trebalo je da plati trideset srebrnjaka. Tako da su lideri Izraela za službu Mesije ocenili da vredi koliko jedan rob. Pa ipak, istovremeno i njima nepoznato, ovi lideri ispunili su proroštvo Starog zaveta. Zaharije 11:12 jasno kaže da će Njegova cena biti trideset srebrnjaka.

Sve u svemu, Juda je bio neophodan iz tri razloga. Prvo, bio je neophodan da pokaže gde se Ješuu može uhapsiti daleko od mnoštva. Zaverenici su znali ko je Ješua. Njima niko nije trebao da im Ga pokaže, ali jesu trebali nekog ko je mogao dovesti do hapšenja Ješue dok bi se On nalazio daleko od mase.

Drugi razlog zbog čega su trebali Judu tiče se određene tačke iz rimskog zakona: nijedan čovek ne može da se dovede pred sud bez prethodne, formalne optužnice. Pre nego što su rimski vojnici mogli da uhapsu trebalo je da pred rimskog upravitelja bude iznešena optužnica. Znači, kako bi Isus mogao da bude uhapšen, Juda je bio potreban da dođe i da Ga optuži pred Poncijem Pilatom.

Treći razlog zašto je Juda bio potreban tiče se samog suđenja. Pre nego bi Rim mogao da sudi Isusu za neki određeni zločin, trebalo je da postoji svedok optužbe. Kao što ćemo to posle videti, Juda nije bio potreban za religiozno suđenje, već samo za civilno suđenje. Tako da je Juda trebao pristati da služi i kao svedok optužbe pred Pilatom kada započne samo suđenje.

Međutim, u međuvremenu između religioznog i civilnog suđenja, Juda je nestao sa scene. Ovo je bio gubitak za lidere Izraela jer je sada dovedeno u pitanje to ko će Ješuu dovesti pred Pilata.

A. Zakon Sinedriona i Suđenje Mesiji

Do vremena Mesije Judaizam je razvio izuzetno obimno zakonodavstvo koje je kontrolisalo svaki aspekt jevrejskog načina života. U Pismima se o ovome govori kao o predaji starih (Marko 7:3). Unutar ovog obimnog zakonodavstva nalazile su se zapovesti koje su upravljale načinom na koji je Sinedrion bio zadužen da vodi suđenje.

Glavni razlog zbog kojeg su fariseji i sadukeji bili protiv Mesije bilo je Njegovo odbijanje da prihvati predaje starih kao autoritativne i obavezujuće. Pa ipak, oni su sami bili krivi upravo za stvari za koje su optuživali Mesiju. U pokušaju da ga

na brzinu osude na smrt putem prekog suda kojeg su sastavili, prekršili su popriličan broj svojih sopstvenih zakona.

Sve zajedno, religiozne vođe su prekršile dvadeset dva zakona tokom Isusovog suđenja. U ovoj studiji navešćemo popis tih zakona i pokazaćemo na koji način su ih prekršili. Sledi popis dvadeset dva zakona suda Sinedriona koja su prekršena prilikom suđenja Mesiji:

1. Prema Izlasku 23:8 nije smelo da bude hapšenja od strane religioznih vlasti koja bi bila pokrenuta podmičivanjem.
2. Posle zalaska sunca nisu smeli biti poduzimani nikakvi koraci krivičnog progona.
3. Sudije i članovi Sinedriona nisu smeli da učestvuju niti da imaju udela u hapšenju.
4. Nije smelo da bude nikakvog suđenja pre prinošenja jutarnje žrtve.
5. Sva suđenja su morala da budu javna; tajna suđenja bila su zabranjena.
6. Suđenja Sinedriona moglo se održavati samo u Hali Suda unutar Hramske građevine.
7. Ispravna procedura za suđenje bila je: prvo obrana; onda optužba. Sudije koje su iznosile argumente za nevinost trebalo je da govore pre onih koji su iznosili argumente krivnje.
8. Sve sudije su mogle da argumentuju u korist oslobađajuće presude, ali sve sudije nisu smele da argumentuju za osuđujuću presudu.
9. Na temelju Ponovljenog zakona 19:15, trebalo je da postoje dva ili tri svedoka, a njihova svedočenja su morala biti u potpunosti usaglašena.
10. Nije smelo biti dopušteno okrivljenom da svedoči protiv samog sebe.
11. Temeljeno na Levitskom zakonu 21:10 velesvešteniku je bilo zabranjeno da pocepa svoju odeću.
12. Optužbe protiv optuženoga nisu smele da dolaze od sudija; oni su smeli samo da istražuju optužbe protiv njega.
13. Ako je optužba bila da optuženi huli, krivnja je mogla biti utvrđena samo ukoliko je optuženi pred njima izgovorio i samo ime Božije.
14. Osoba nikako nije mogla da bude optužena samo na temelju svojih reči.
15. Presuda suda nije mogla da bude objavljena dok je noć.
16. U slučaju smrtne kazne, suđenje i presuda nisu smele da se dogode u isto vreme. Morali su da budu odvojeni periodom od barem 24 sata.
17. Izjašnjavanje za smrtnu kaznu moralo je biti učinjeno pojedinačno, a počimalo bi od najmlađih sudija, tako da oni mlađi ne bi potpali pod uticaj starijih.
18. Jednoglasna odluka o krivnji pokazivala je nedužnost, jer je za optužbu bio dovoljan minimum od dvadeset tri glasa, a maksimum je iznosio svih sedamdeset i tri glasa i smatralo se nemogućim da se postigne jednoglasna odluka bez prethodne zavere.
19. Kazna je morala biti objavljena tek tri dana nakon izricanja presude.
20. Osoba osuđena na smrt nije smela prethodno biti pretučena, niti bičevana.
21. Sudije su trebale da budu humane i saosećajne.
22. Nikakvo suđenje nije bilo dopušteno veče pre Šabata, niti na sam dan blagdana.

Mesija je zapravo proveden kroz dva suđenja, a svako od tih suđenja imalo je tri faze. Prvo je religiozno suđenje, na kojem je bio optužen za huljenje; a onda civilno suđenje, na kojem je bio optužen za pobunu.

B. Hapšenje

Kada sva četiri izveštaja koje nam daju evanđelja pregledamo zajedno možemo videti bolju i sveobuhvatniju sliku onoga što se dešavalo prilikom hapšenja Ješue. Inicijalna faza hapšenja zabeležena je u Jovanu 18:3-9: ***Tada Juda, uzevši četvu i stražare od velesveštenikā i farisejā, dođe onamo sa bakljama i svetiljkama i oružjem. Stoga Isus, znajući sve što će doći na njega, izađe pa im reče: 'Koga tražite?' Odgovore mu: 'Isusa Nazarećanina.' Reče im Isus: 'Ja sam.' A stajao je s njima i Juda, izdajnik njegov. Kad im dakle reče: 'Ja sam', ustuknuše i padoše na zemlju. Ponovno ih tada upita: 'Koga tražite?' A oni rekoše: 'Isusa Nazarećanina.' Isus odgovori: 'Rekoh vam da sam ja. Ako dakle mene tražite, pustite ove da odu,' da se ispuni reč koju reče: 'Ne izgubih ni jednog od onih koje si mi dao.'***

Prema uvodnoj izjavi Jovanovog izveštaja, Juda je znao gde će Isus biti te noći, jer je bio Mesijin običaj da ode u Getsemanski vrt kako bi tamo bio nasamo sa Svojim učenicima (Jovan 18:2). Juda je trebao pokazati gde se Isusa može pokupiti kada mnoštva nema u blizini. I ovo je trenutak u kojem je Juda izvršio svoj prvi zadatak: pokazao je gde se Ješuu može potajno uhapsiti.

Ali, Juda je primio mito u iznosu od trideset srebrnjaka. Ovo je bila prva stvar koju su prekršili u zakonu Sinedriona. Zakon kaže da ne sme biti hapšenja od strane religioznih vlasti koja bi bila pokrenuta podmićivanjem.

Uz to, stih 3 kaže da je Juda uzeo četvu i stražare. Grčka reč koja je ovde prevedena kao četa znači „kohorta.“ Rimska kohorta sastojala se od tristo do šest stotina vojnika. Pre nego su rimljani mogli da uhapsu nekog trebalo je da bude podignuta optužnica. Tek nakon što je optužnica donešena pred rimskog upravitelja, rimska kohorta je mogla da bude poslana sa ciljem da izvrši hapšenje. Nešto ranije te večeri Juda je bio pred Pilatom i izneo je optužbu protiv Ješue. Potom su vojnici dati Judi od strane Pilata da bi hapšenje moglo da bude sprovedeno. Na ovaj način Juda je ispunio svoju drugu funkciju: uzeo je kohortu.

Završne reči trećeg stiha jasno kažu da je rimska kohorta to večer došla da uhapsi jer su stigli sa bakljama i svetiljkama. Ovo je bilo drugo kršenje zakona Sinedriona. Zakon je određivao da posle zalaska sunca nisu smeli biti poduzimani nikakvi koraci krivičnog progona.

Sve zajedno, ova družina se sastojala od četiri grupe plus Juda: kohorta rimskih vojnika; sluge Velesveštenika; drugi jevrejski službenici; i članovi Sinedriona (stih 3). Isus je smelo stao pred to „veliko mnoštvo“ koje je došlo da Ga uhapsi (stih 4). Upitao je lidere „Koga tražite?“

Kada su Mu odgovorili, On pokazuje da je On taj koji ima potpunu kontrolu. Isus odgovara: „Ja sam.“ Izgovorivši „Ja sam,“ Isus nije samo identifikovao Sebe; On je

i ustvrdio Svoje Božanstvo. Dokaz Njegove moći očitovan je u trenutku kada je rekao: Ja sam, jer su tada svi koji su došli da ga hapse bačeni na tlo Mesijinom rečju. Ovo nam pokazuje da je On taj koji je imao pod kontrolom celu tu situaciju, a hapšenje se dogodilo samo zato što je Mesija bio voljan da bude uhapšen. Prema stihu 5, Juda je takođe bio sa tim mnoštvom; znači da je i on, takođe, bio bačen na zemlju.

Nakon što je Ješua dozvolio ovim ljudima koji su došli da Ga uhapse da ponovo ustanu, On identifikuje Sebe po drugi put. Ješua je želeo da svima bude potpuno jasno ko je On (stihovi 7-8).

Međutim, Juda je očigledno želeo da se potrudi i da zaradi svoj novac. Stoga, on inzistira na tome da on identifikuje Isusa sa poljubcem. Čitamo sledeće u Marku 14:44-45: ***A izdajnik njegov dade im znak govoreći: 'Koga poljubim, taj je; uhvatite ga i oprezno odvedite!' I kako dođe, odmah mu pristupi i reče: 'Rabbi! Rabbi!' I poljubi ga.***

Grčka reč koja je ovde prevedena kao ***poljubi ga***, daje nam naslutiti da je Juda poljubio Ješuu više puta. Među Jevrejima, poljubac je bio znak za učenje. Kada je student postajao učenik određenog rabina, on bi to naznačio tako što bi poljubio rabina. Nadalje, prema Psalmu 2:12, dati poljubac označavalo je nešto sveto, ali Juda je okaljao to što je bilo sveto.

Juda je ustrajao u tome da poljubi Mesiju unatoč Njegovoj opomeni. To vidimo u Luki 22:48: ***A Isus mu reče: 'Juda, poljubcem predaješ Sina Čovečjega?'***

To je trenutak u kojem se uključuje Petar. Detalji koji nam ovo najbolje pokazuju nalaze se u Jovanu 18:10-11: ***Tada Simon Petar, kako je imao mač, izvuče ga pa udari slugu velesveštenikova i odseče mu desno uvo. A služi beše ime Malho. Isus nato reče Petru: 'Stavi mač svoj u korice! Čašu koju mi dade Otac, zar da je ne ispijem?'***

Petar ovim dokazuje ono što je rekao nešto pre toga, tokom Pashe: da je spreman umreti za Ješuu (Jovan 13:37). Posle izdajničkog poljubca Jude vojnici kreću sa hapšenjem. Ali, Petar trgnu svoj mač i počima da seče oko sebe, odsekaвши pritom uvo služi velesveštenika (stih 10). Petar je zbog ovoga ukoren od Isusa. Gospod je zadobio ličnu pobjedu tokom svoje agonije u Getsemanskom vrtu, i On je bio spreman da ispije čašu koja je predstavljala volju Njegovog Oca za Njega (stih 11).

Ali, to nije sve što je rečeno Petru. Matej 26:52-54 kaže: ***Reče mu tada Isus: 'Vrati svoj mač na njegovo mesto! Jer svi koji se mača laćaju od mača će poginuti. Ili misliš da ne mogu sada zamoliti Oca svojega i staviće mi na raspolaganje više od dvanaest legija anđela? Kako bi se onda ispunila Pisma da tako mora da bude?'***

Kao dodatak onome što je zabeležio Jovan, Matej nam kaže da je ukor uključivao i određenu pouku da „svi koji se mača laćaju od mača će poginuti.“ Iako mač svakako može da bude korišten u samoodbrani, nikako ne sme da bude korišten u odbrani vere; nema dopuštenja da se vera širi posredstvom mača. Nadalje, duhovne bitke moraju biti izvojevane duhovnim sredstvima. Na kraju, Isus je rekao da je hapšenje neophodno kako bi mogla da se ispune sva proroštva.

Ono što se dogodilo sledeće zabeleženo je u Luki 22:51: **A Isus, odgovorivši, reče: 'Pustite! Dosta toga!' I dotakavši se njegova uva, isceli ga.**

Samo je Luka zabeležio činjenicu da je Isus iscelio uvo ovog sluga. Naravno, Luki to izgleda zanimljiv detalj jer je on lekar. Ali, ima nešto jako značajno u ovom čudu: ovo je jedino zabeleženo čudo koje je On učinio na zakletom neprijatelju.

U tom trenutku Isus izgovara sledeće reči koje su zabeležene u Luki 22:52-53: **A Isus reče onima koji dođoše na nj, velesveštenicima i zapovednicima hramskim i starešinama: 'Kao na razbojnika izađoste s mačevima i toljagama! Danomice sam bio s vama u Hramu i ne digoste ruke na mene. Ali ovo je vaš čas i vlast tame.'**

U ovoj grupi koja je došla da Ga uhapse bili su velesveštenici i starešine koji su bili članovi Sinedriona. Ovo je treći prestup zakona Sinedriona. Sudije i članovi Sinedriona nisu smeli da učestvuju u hapšenju.

Učenici su se našli zbunjeni jer im nije dozvoljeno da se bore, pa su se stoga razbežali i razišli. Matej 26:56 nam kaže: **No sve se ovo dogodilo da se ispune Pisma proročka. Tada ga svi učenici ostave i pobegnu.**

II. RELIGIOZNO SUĐENJE

A. Faza jedan: Suđenje pred Anom

Prva od tri faze religioznog suđenja odigrala se pred Anom. Ovo je zabeleženo u Jovanu 18:12-14: **Tada četa i njen zapovednik i judejski stražari uhvatiše Isusa i svezaše ga. I odvedoše ga najpre k Ani. On naime beše tast Kajafe koji beše velesveštenik one godine. A Kaifa beše onaj što Judejima savetovao: 'Bolje da jedan čovek umre za narod.'**

Potom stihovi 19-23 kažu: **Tada velesveštenik zapita Isusa o njegovim učenicima i o njegovu nauku. Odgovori mu Isus: 'Ja sam svetu govorio javno. Ja sam uvek naučavao u sinagogi i u Hramu gde se Judeji uvek sastaju i ništa nisam govorio u tajnosti. Zašto mene pitaš? Pitaj one koji su slušali što sam im govorio. Evo, ovi znaju što ja rekoh!' A kad on to reče, jedan od prisutnih stražara dade Isusu šamar rekavši: 'Tako li odgovaraš velesvešteniku!' Odgovori mu Isus: 'Ako sam zlo govorio, posvedoči o zlu! Ako li dobro, zašto me udaraš?'**

Ana je služio kao velesveštenik u godinama 4-7 nove ere, sve dok nije svrgnut sa te službe od strane rimskog upravitelja. Iako Ana nije bio velesveštenik, barem što se tiče Rima, on je Jevrejima i dalje bio velesveštenik. Po jevrejskom zakonu, velesveštenik je držao svoju službu do kraja života. Iako je bio svrgnut, Ana je i dalje kontrolisao položaj i službu, jer su njega nasledili prvo njegova četiri sina, a onda njegov zet, i na kraju unuk. U ovom vremenu je Kajafa, njegov zet, vršio velesveštenučku službu.

Svrha ovog konkretnog suđenja bila je da se podigne religiozna optužnica. Ali, ovo suđenje prekršilo je dva zakona Sinedriona. Pre svega, prekršilo je zakon koji

zabranjuje bilo kakvo suđenje pre prinošenja jutarnje žrtve. Nadalje, drugi zakon je zabranjivao tajno suđenje, a ovo suđenje se itekako držalo u tajnosti.

Ana je ispitivao Isusa o dve stvari: Ko su Njegovi učenici? I koje je to Njegovo učenje? Ana je želeo informacije u vezi sa Ješuinim učenicima kako bi se i njih moglo inkriminisati. Upitavši za učenje, Ana je tragao za nekom vrstom religiozne optužnice koju će moći da sastavi protiv Njega (stih 19).

Isus je, međutim, izazivao religiozne lidere da se drže sopstvenog zakona. Prema njihovom zakonu, oni su trebali da iznesu optužnicu, a ne da tragaju za optužbom kroz ispitivanje optuženog. I dok je Isus tražio od njih da se pridržavaju svog zakona, dobio je udarac. Tako je otpočelo prvo od nekoliko jako loših postupanja prema Njemu (stih 22).

Prva faza religioznog suđenja bila je iznimno kratka. Završila je neuspehom, jer nikakva konkretna optužnica koja bi mogla da služi za suđenje Mesiji pred sudom Sinedriona nije uobličena. Kao posledica svega toga, Ana je odustao i poslao Ješuu Kajafi za drugu fazu ovog religioznog suđenja.

B. Faza dva: Suđenje pred Kajafom

Kajafa je, kao što smo to već pomenuli, bio zet Ane i služio je kao Veliki sveštenik od AD 25-36. Prema Luki 22:54, suđenje je održano u domu Kajafe: ***I kad ga uhvatiše, odvedoše ga i uvedoše u kuću velesveštenikovu. A Petar ih je izdaleka sledio.***

Održavajući suđenje u svojoj kući Kajafa je prekršio šesti zakon. Suđenja Sinedriona mogla su se održavati samo u Dvorani Suda koja se nalazila na području Hramske građevine, a nikako u privatnosti bilo čijeg doma. Drugim rečima, suđenje je moralo biti javno, ne sakriveno, niti tajno.

Članovi Sinedriona su došli u dom Kajafe spremni da sude Mesiji. Sinedrion je sačinjavao sedamdeset i jedan čovek, od toga su dvadeset četvorica bili glavni sveštenici, dvadeset četvorica su bili starešine, dvadeset dvojica su bili Pismoznanci ili Književnici i još jedan je bio prvosveštenik. Da bi Sinedrion održao legalno suđenje bio je potreban minimum od dvadeset i tri člana, a svakako postoji određena sumnja da je njih tu bilo toliko. Međutim, svakako ih nije bilo sedamdeset i jedan, jer je jasno da su dva člana bila odsutna: Nikodim i Josif iz Arimateje (Jovan 19:38-42).

Sam početak druge faze ovog religioznog suđenja započeo je sa traženjem svedoka. Ovo je zabeleženo u Marku 14:55-56: ***A velesveštenici i celo Veće tražili su svedočanstvo protiv Isusa da ga ubiju, ali nisu nalazili. Mnogi su naime lažno svedočili protiv njega, ali im svedočanstva nisu bila jednaka.***

Religiozni lideri su bili odlučni da pronađu svedoke koji će izneti optužbu protiv Ješue. Prva faza ovog religioznog suđenja koja se odigrala pred Anom nije uspela da proizvede optužnicu, tako da su se sada okupili članovi Sinedriona i pronađeni su lažni svedoci koji su trebali da iznesu optužbu. Ali, ovo je bilo kršenje sedmog zakona Sinedriona. Prema njihovoj sopstvenoj ustanovljenoj proceduri, prvo je

trebalo da se iznese odbrana, a tek posle toga optužba. Nadalje, tekst kaže da je celo Veće, a to znači svi prisutni, tražilo način da osudi Ješuu. Ovo je osmo kršenje zakona Sinedriona, zakona koji kaže da svi mogu da govore u korist oslobađajuće presude, ali ne mogu svi da govore u korist krivnje.

Posle nekoliko pokušaja religiozni lideri su uspeli da nađu dva svedoka za koje je izgledalo da govore istu stvar. Jedna verzija njihovog svedočenja zabeležena je u Marku 14:58: **Mi smo ga čuli gde kazuje: 'Ja ću razvaliti ovaj rukotvoreni Hram i za tri dana sagradiću drugi, nerukotvoreni.**

Ali, kada je progovorio drugi svedok, on je dao ponešto drugačiji izveštaj. To je zabeleženo u Mateju 26:61: **... te rekoše: 'Ovaj kaza: 'Mogu razvaliti Hram Božiji i za tri ga dana sagraditi.'**

Ono šta su ovi svedoci izjavili je sledeće; jedan je rekao da je Isus kazao, „Uništiću Hram.“ Međutim, drugi svedok je izvestio da je Isus rekao, „mogu uništiti Hram.“ Dva svedoka se nisu mogla složiti oko toga da li je Isus rekao da će uništiti Hram ili je samo tvrdio da On to može da učini. Stoga su ova dva svedoka trebala biti otpuštena, a optužnica u vezi nepoštovanja prema Hramu, odbačena. Tako da se ovde dešava deveto kršenje zakona Sinedriona. Suđenje se moglo nastaviti samo ukoliko su se dva svedoka slagala u svakom detalju, a to ovde nije bio slučaj. Marko 14:59 nam to jasno kaže: **I ni tako im svedočanstvo ne beše jednako.**

Do ovog trenutka Kajafa je već bio frustriran i pozeleo je da uzme stvari u svoje ruke. Stoga, On izaziva Mesiju da odgovori na optužbe, kao što to vidimo u Mateju 26:62: **Velesveštenik ustade i reče mu: 'Ništa ne odgovaraš? Što to ovi protiv tebe svedoče?'**

Zahtevajući da sam Ješua svedoči, Kajafa je prekršio i deseti zakon Sinedriona. Nikako se nije smelo dozvoliti optuženom da svedoči sam protiv sebe. Ovo u jevrejskom zakonu nije bila stvar izbora, ali je unatoč tome Kajafa od Ješue tražio da to učini. Međutim, Ješua se držao Svojih prava koje je imao kao optuženik i odbio je da odgovori.

U ovom trenutku je Kajafa postavio Isusa pod zakletvu. Matej 26:63 nam kaže: **No Isus je ćutao. I velesveštenik mu, odgovorivši, reče: 'Zaklinjem te Bogom živim da nam rekneš jesi li ti Hristos, Sin Božiji.'**

Dve stvari treba da se primete u ovom pitanju. Prvo, Kajafa je znao ko Isus tvrdi da jeste. Nadalje, Kajafa je prepoznao i ko bi Mesija trebao da bude, Sin Božiji. Iako je Kajafa odbijao da prihvati Isusa kao Mesiju, on je zasigurno prepoznavao da će Mesija imati jedinstveni Sinovski odnos sa Bogom Ocem.

Matej 26:64 je Ješuin odgovor Kajafi: **Kaza mu Isus: „Ti reče! Štoviše, kažem vam, odsada ćete gledati Sina Čovečjega gde sedi zdesna Sile i dolazi na oblacima nebeskim.“**

U suštini, Ješua je ovde priznao da On jeste Mesija; nadalje, On im je rekao da će jednog dana ovo svi znati, kada se dogodi Njegov Drugi dolazak i kada Njegova moć i slava budu otkriveni.

Kada je Ješua potvrdio Svoje Mesijanstvo, Sanhedrin je odgovorio na takav način da je prekršio celi niz zapovesti. Njihov odgovor nalazimo u Mateju 26:65-68: ***Tada velesveštenik razdre haljine svoje govoreći: 'Pohulio je! Što nam više trebaju svedoci? Evo, sad ste čuli hulu njegovu! Što vam se čini?' A oni, odgovorivši, rekoše: 'Smrt zaslužuje!' Tada mu pljunuše u lice i udariše ga, a drugi ga ošamariše govoreći: 'Prorokuj nam, Hriste, ko je taj koji te udario?'***

Kada je Kajafa razderao svoje haljine, jedanaesti zakon Sinedriona je prekršen. Takav čin je bio zabranjen za velesveštenika da ga učini. Kada je on optužio Isusa za huljenje, Kajafa je počinio dvanaesto kršenje zakona. Optužbe nikako nisu smele da poteknu od strane sudija; sudije su trebale da istraže i da ispituju optužbe koje su iznete pred njih. Kada je Kajafa ustvrdio da im više ne trebaju svedoci, opet je prekršio zakon koji je zahtevao da se presude nikako ne smeju doneti bez svedočanstva dva ili tri svedoka koji će se složiti u svakom detalju. Optužujući Isusa za huljenje prekršio je i trinaesti zakon. Optužba za huljenje vredila je jedino ukoliko je onaj koji je optužen izgovorio samo ime Božije.

Kada je Sinedrion osudio Mesiju da jeste kriv, oni sami su prekršili četrnaestu zapoved. Zakon je govorio da osoba ne može da bude osuđena samo na temelju svojih sopstvenih reči. Nadalje, presuda da je kriv donešena je za vreme noći, a ne tokom dana; ovo je kršenje petnaeste zapovedi. Kao dodatak svemu ovome, presuda za krivicu izrečena je u isto vreme kada se dogodilo i suđenje, dok je zakon tražio, da suđenje i presuda za krivicu moraju međusobno da budu odvojeni vremenski barem 24 sata. Ovo je bilo šesnaesto kršenje zakona Sinedriona.

Kada su sudije objavile da je Ješua osuđen na smrt, oni su to učinili glasno to potvrđujući svi zajedno. Ovo je bilo sedamnaesto kršenje zakona. Izjašnjavanje za smrtnu kaznu trebalo je da čine jedan po jedan, i to tako da to počne sa najmlađima kako oni ne bi potpali pod uticaj starešina. Ovo je takođe bila i jednoglasna presuda za krivnju. Ovo je prekršaj broj osamnaest. Prema jevrejskom zakonu, jednoglasna presuda da je optuženi kriv ukazivala je na nedužnost, jer je potpuno slaganje oko krivnje moguće jedino postići putem konspiracije.

Ne samo da je presuda za krivnju donešena isti dan kad je bilo i suđenje, već je i kazna izrečena isti dan. Ovo je devetnaesto kršenje zakona Sinedriona. Zapoved je propisivala da se kazna može izreći tek treći dan pošto je donešena presuda o krivici. Kada su počeli tući i šamarati Mesiju svojim rukama, sudije su prekršile još dve zapovedi. Zakon je propisivao da treba da budu blagi i humani i da osuđena osoba ne sme da bude prebijana i bičevana pre izvršenja kazne.

Druga faza ovog religioznog suđenja završila je izrugivanjem i sa drugim od nekoliko maltretiranja Mesije. ovo je zabeleženo u Luki 22:63-65: ***A ljudi koji su držali Isusa rugali su mu se i udarali ga. I prekrivši mu oči, udarahu ga po licu i zapitkivahu ga govoreći: 'Prorokuj, ko je taj koji te udario?' I još mnoge druge pogrde govorahu protiv njega.***

C. Faza tri: Suđenje pred Sinedrionom

Poslednja faza ovog religioznog suđenja bila je samo pokušaj da se legalizuje potpuno nelegalan postupak. Ali, ništa nije moglo da ispravi toliki broj nelegalnih nepravilnosti koji su se odigrali u prve dve faze. Treća faza ovog religioznog suđenja zabeležena je u Luki 22:66-71: ***I kad je došao dan, okupi se pučko starešinstvo i velesveštenici i književnici, te ga dovedoše pred svoje Veće govoreći: 'Ako si ti Hristos, reci nam!' A on im reče: 'Ako vam reknem, nećete poverovati, a ako i zapitam, nećete mi odgovoriti niti me pustiti. Od sada će Sin Čovečji sediti zdesna Sile Božije.' A svi rekoše: 'Ti si, dakle, Sin Božiji?' A on im kaza: 'Vi kažete da ja jesam!' A oni rekoše: 'Što nam više treba svedočanstvo? Ta sami smo čuli iz njegovih usta!'***

Pokušaj da se u ovoj fazi legalizuje suđenje Mesiji može se videti na dva načina. Prvo, religiozni lideri su čekali sam početak novog dana kako bi ustvrdili da se suđenje nije dogodilo noću. Drugo, ova faza suđenja nije se održala u privatnosti Aninog ili Kajafinog doma; sprovedena je u Hali Suda unutar Hramske građevine.

Mesiju su upitali dva pitanja, a na oba je već u prethodnim dešavanjima odgovorio. Ovo je bilo neophodno kako bi se svemu dalo jedan privid legaliteta. U stihu 67a prvo pitanje glasi: „Jesi li ti Hristos? Reci nam.“

Isus im odgovara da im je On to već rekao, ali su oni odbili da poveruju. Unatoč tome, Isus im kaže da će Njegove tvrdnje da jeste Mesija biti potvrđene sa autoritetom kada vide Sina kako sedi s desne strane Bogu Ocu (stihovi 67b-69).

Religiozni lideri su onda upitali drugo pitanje, „Jesi li ti onda Sin Božiji?“ Ješua im odgovara, „Vi kažete da ja jesam“ (stih 70). Ovo je idiomatski izraz koji znači „da.“ Sličan je našem načinu kojim kažemo „Sam si rekao!“

Sam pokušaj da se legalizuje ilegalni postupak obiluje daljnjim nelegitimnim postupcima. Još jednom su religiozni lideri utvrdili da ne trebaju svedoke i osudili su Hrista na temelju Njegovih sopstvenih reči. Tako da je ovaj tragičan pokušaj da „legalizuju ilegalno“ za rezultat imao daljnja kršenja zakona.

Po završetku ovog suđenja optužba protiv Mesije je huljenje, a to sa sobom nosi smrtnu kaznu.

D. Judina smrt

Juda nije bio potreban za religiozno suđenje, ali jeste bio potreban za civilno suđenje. I upravo između ta dva suđenja odigrali su se događaji opisani u Mateju 27:3-5: ***Tada Juda, izdajnik njegov, videvši da je Isus osuđen, zažali i vrati trideset srebrenjaka velesveštenicima i starešinama govoreći: 'Sagreših predavši krv nevinu!' A oni rekoše: 'Što mi imamo s time? Ti gledaj što ćeš!' I bacivši srebrenjake u Hramu, povuče se. Ode pa se obesi.***

Kada je Juda video da je Ješua osuđen na smrt od strane religioznog suda ispunio se žalošću (stih 3a). Tekst kaže da se Juda pokajao. Grčka reč koja je ovde upotrebljena za pokajanje jeste reč koja ne znači pokajanje za spasenje. Radi se o

reči koja jednostavno znači „zažaliti“ ili „emocionalno se rastužiti.“ Juda se rastužio, ali se nije okrenuo Bogu u veri.

Kao reakciju na tu žalost, Juda je napravio dve stvari. Prvo, vratio je novac primljen za mito na mesto gde ga je i primio: u Hramsku riznicu (stih 3b). I drugo, Juda se obesio.

Ovo je faktor koji će posle da prouzroči problem za civilno suđenje Mesiji. Juda je bio potreban da predstavi optužnicu Pilatu, optužnicu zbog koje bi Mesiji moglo biti suđeno od strane Rima. Juda je već bio kod Pilata gde je primio kohortu, a sada je Pilat čekao na njih da privedu Ješuu i da Juda dođe i posluži kao svedok optužbe. Ali, Juda je bio mrtav. Zaverenici su ostali bez glavnog svedoka optužbe. Kada razumemo ovo, razumećemo i zašto su se stvari dogodile onako kako su se dogodile na Mesijinom civilnom suđenju.

III. GRAĐANSKO SUĐENJE

A. Faza jedan: Prvo suđenje pred Pilatom

Iz Hale Suda unutar Hramske građevine Ješua je odveden u Pretorijum gde Ga je čekao Poncije Pilat. Pilat je bio namesnik Judeje. On je držao tu službu i služio je na tom položaju od AD 26-36 i bio je poznat po svojoj okrutnosti. Ono šta se sledeće dogodilo na suđenju Mesiji zabeleženo je u Jovanu 18:28-32: ***Odvedu tada Isusa od Kajafe u namesničku palaču. A beše rano jutro. I oni ne uđoše u palaču da se ne okaljaju, nego da mognu blagovati pashu. Pilat tada izađe k njima i reče: 'Kakvu optužbu iznosite protiv ovoga čoveka?' Odgovoriše mu i rekoše: 'Da ovaj nije zločinac, ne bismo ga tebi predali.' Reče im nato Pilat: 'Uzмите ga vi i sudite mu po svom zakonu.' Rekoše mu tada Judeji: 'Nama nije dopušteno nikoga pogubiti' - da se ispuni reč Isusova koju reče naznačujući kakvom smrću ima umreti.***

Unatoč tome što je bilo jako rano, Pilat je bio obučen i spreman (stih 28). On je očekivao da ovo suđenje počne jer je nešto ranije Juda doneo optužnicu, a on je i trebao da posluži kao svedok optužbe, ali sada Jude više nije bilo.

Kada je Isus doveden pred Pilata, on je kao rimski upravitelj upitao za optužbu, a sve u skladu sa rimskim zakonom (stih 29). Morala je postojati tačno određena optužnica pre nego je sam proces mogao da započne. Pilat je očekivao da Juda istupi i da iznese optužbu, ali ništa od toga se nije desilo.

Jevrejski lideri nisu znali šta da čine. Pa su pokušali da „poguraju“ suđenje jednostavno zahtevajući da Pilat preuzme i da izrekne kaznu za Ješuu, pretpostavljajući da je Isus kriv za zločin koji zaslužuje smrtnu kaznu (stih 30). Pokušali su prisiliti Pilata da kazni Ješuu bez ikakve optužbe.

Pilat nije imao nameru da to učini. Rekao im je da ukoliko Isus jeste kriv za kršenje jevrejskog zakona, oni treba da mu sude (stih 31a). Pilat je mogao suditi Isusu samo na temelju zakona Rima. Kako nije bilo nikakve optužbe; nije moglo da bude ni ikakve osude. A, bez osude, nema ni kazne.

U stihu 31b jevrejski lideri ističu da oni više nemaju autoritet da izreknu smrtnu kaznu, jer to je pravo oduzeto od njih upravo od strane rimskog upravitelja. Stih 32 nam jasno stavlja do znanja da se radi o Božijoj providnosti, tako da Mesija može da umre razapinjanjem. Ali, raspeće nije bilo jevrejski način izvršenja smrtne kazne; to je bio rimski način. Da Rim nije oduzeo mogućnost izvršenja smrtne kazne od Izraela, On bi bio kamenovan do smrti u skladu sa jevrejskim zakonom; ali, kamenovanje ne bi bilo ispunjenje onoga što je zahtevalo proroštvo.

Pilat je zatražio od religioznih lidera da dođu sa jasnom optužnicom ili da zaborave celu stvar. Oni svakako nisu bili spremni da ostave sve ovo, tako da su na kraju predstavili slučaj. Ovo je zabeleženo u Luki 23:2: ***I počеше ga optuživati govoreći: 'Ovoga nađosmo kako zavodi narod i brani davati porez caru, govoreći za sebe da je Hristos, kralj.'***

Religiozni lideri nisu mogli optužiti Ješuu za huljenje jer po rimskom zakonu to nije za sobom povlačilo smrtnu kaznu. Stoga, njihova optužba je morala biti politički zločin: pobuna protiv Rima. Oni su tvrdili da je Ješua neko ko se nadmeće za vlast sa samim Cezarom, i zato je, naravno, takve ljude trebalo osuditi na smrt razapinjanjem.

Sada, kada je iznesena konkretna optužnica protiv Mesije, Pilat je mogao da nastavi. On je poveo prvi razgovor sa Njim unutar palate. Ovo nalazimo zabeleženo u Jovanu 18:33-38a: ***Nato Pilat ponovno uđe u namesničku palatu i pozove Isusa te mu reče: 'Jesi li ti kralj judejski?' Isus mu odgovori: 'Kažeš li ti to sâm od sebe ili ti drugi rekoše o meni?' Pilat odgovori: 'Zar sam ja Judejin? Tvoj narod i velesveštenici predadoše te meni. Što si učinio?' Isus odgovori: 'Kraljevstvo moje nije od ovoga sveta. Da je kraljevstvo moje od ovoga sveta, moje bi se sluge borile da ne budem predan Judejima. Ali sada, kraljevstvo moje nije odavde.' Reče mu stoga Pilat: 'Ti si dakle kralj?' Isus odgovori: 'Ti kažeš da sam ja kralj. Ja sam se zbog toga rodio i zbog toga došao na svet da svedočim za istinu. Svako ko je od istine sluša moj glas.' Reče mu Pilat: 'Što je istina?'***

Ova razmena između Isusa i Pilata u stihu 33 nije uvek bila ispravno shvaćena. Pilat je započeo razgovor sa pitanjem, „Jesi li ti kralj Judejski?“ Pitanje zapravo znači, „Jesi li ti pretnja za Cezara?“

Ješua je odgovorio u stihu 34, „Kažeš li ti to sâm od sebe ili ti drugi rekoše o meni?“ On je želeo da zna s kog stajališta Ga Pilat to pita, sa stajališta Rima ili sa stajališta Jevreja.

Mesija nije želeo da odgovori na to pitanje dok nije dobio potpunu jasnoću u stihu 35: ***'Zar sam ja Judejin? Tvoj narod i velesveštenici predadoše te meni. Što si učinio?'***

Pilatov odgovor je pokazao da on postavlja pitanje na temelju onoga što su mu rekli jevrejski lideri, ali sa stajališta Rima. Pilata nije zanimala jevrejska teologija; on je samo želeo da zna da li je Ješua neko ko se suprostavlja Cezaru.

Isus je sasvim jasno predstavio činjenicu da Njegovo Kraljevstvo nije sa ovoga sveta, jer da jeste, Njegovi sledbenici bi ustali i pobunili se (stih 36). Ova izjava učinila je

očiglednim to da se Mesija ne suprostavlja Cezaru. Kada se Mesijansko Kraljevstvo uspostavi ono će biti „na svetu“ ali, neće biti „od sveta.“ Ono se neće voditi načinima ljudskih kraljevstava. Nadalje, Isus je rekao da Njegovo Kraljevstvo nije odavde. Kao rezultat odbacivanja Njegovog Mesijanstva, Mesija neće uspostaviti Svoje kraljevstvo u tom vremenu, već u vremenu koje će tek doći.

Pošto je Pilat utvrdio da Ješua ne predstavlja pretnju za vlast Cezara, u stihu 37 on pita Isusa da li On jeste kralj u bilo kom smislu tog termina. Ješua odgovara da On jeste kralj istine. Na ovo, u stihu 38, Pilat se podsmehnuo pitanjem, „Šta je istina?“

Rezultat ovog intervjua bila je prva objava Mesijine nedužnosti. Ovo je zabeleženo u Jovanu 18:38b: ***I to rekavši, izađe opet k Judejima pa im reče: 'Ja nikakve krivnje ne nalazim na njemu.'***

Što se Pilata tiče, Isus nije bio kriv zbog onoga zašto su Ga jevrejski lideri doveli pred njega. On nije bio nikakva pretnja za Rim.

Ova prva objava Mesijine nedužnosti proizvela je reakciju koja je zabeležena u Marku 15:3-5: ***I optuživahu ga velesveštenici za mnoge stvari, no on ništa ne odgovori. A Pilat ga ponovno upita govoreći: 'Ništa ne odgovaraš? Gledaj koliko svedoče protiv tebe!' No Isus više ništa ne odgovori, tako da se Pilat čudio.***

Kada je Pilat objavio da je Isus nevin od navedenih optužbi, lideri su odmah počeli da nadodaju nove optužbe sa svrhom da Ga ipak optuže. Ali, još jednom, Isus nije odgovarao na optužbe niti je pokušavao da obrani samog Sebe. Pilat je želeo da oslobodi Isusa, ali je bio zastrašen okupljenom ruljom.

Konačno, komentar iznesen od jevrejskih lidera pred Pilata dao mu je priliku da se izvuče iz dileme u kojoj se našao. Ovo je zabeleženo u Luki 23:5: ***No oni navaljivahu govoreći: 'Podjaruje narod naučavajući po svoj Judeji, počevši od Galileje pa sve dovde.'***

I dok su jevrejski lideri iznosili nove optužbe, izrekli su kroz sve to i činjenicu da je Ješua iz Galileje. Galileja je bila pod jurisdikcijom Iroda Antipe, koji se tada upravo nalazio u Jerusalimu radi Pashe. I tako, šaljući Ješuu Irodu, Pilat se nadao da bi mogao da izbegne daljnjoj odgovornosti za sve što će da se desi. I sa time je prva faza ovog građanskog suđenja privedena kraju.

B. Faza dva: Suđenje pred Irodom Antipom

Irod Antipa bio je sin Iroda Velikog, onoga koji je pobio bebe u Vitlejemu u svom pokušaju da ubije Isusa dok je Ovaj još bio beba, a sam Antipa je ubio Jovana Krstitelja. Sledeća faza građanskog suđenja zabeležena je u Luki 23:6-12: ***A kad Pilat ču za Galileju, upita je li taj čovek Galilejac. I doznavši da je iz oblasti Irodove, posla ga ka Irodu, koji i sam tih dana beše u Jerusalimu. A kad Irod ugleda Isusa, veoma se obradova jer je odavna hteo da ga vidi, zato što je mnogo slušao o njemu te se nadao videti kako čini neki znak. I mnogim ga je rečima ispitivao, no on mu ništa ne odgovori. A velesveštenici i književnici***

stajahu onde žestoko ga optužujući. A Irod ga, zajedno sa svojom vojskom, prezre i naruga mu se. Zaogrne ga sjajnom haljinom te ga posla natrag Pilatu. I toga dana i Pilat i Irod postadoše prijatelji jedan s drugim. Pre su naime međusobno bili u neprijateljstvu.

Irod, potomak Isava, žudio je da bude kralj nad Galilejom, ali Rim mu nikada nije dao tu titulu. Međutim, sada je istinski Kralj stajao licem u lice sa uzurpatorom trona. Irodu je bilo veoma drago što je dobio ovu priliku i nadao se da će Isus izvesti neko čudo pred njim (stih 8). Ali, Isus je to odbio (stih 9). U međuvremenu, fariseji su nastavili da se nabacuju svakom optužbom protiv Isusa (stih 10).

Mesija nije odgovarao, niti je učinio bilo kakvo čudo kako bi zadovoljio Irodovu telesnu žudnju. Irod je odgovorio na to tako što je svojim vojnicima dozvolio da obuku Ješuu kao kralja kako bi mogli da Ga ismevaju (stih 11). Ovo je drugo izrugivanje kojem je Mesija bio podvrgnut. Rezultat ove druge faze građanskog suđenja bio je daljnja objava nedužnosti, jer Irod je odbio da provede smrtnu kaznu nad Mesijom.

Odlomak završava tako što nam kaže da su od tog trenutka Irod i Pilat postali prijatelji (stih 12). Pre ovoga među njima je postojalo određeno neprijateljstvo. To neprijateljstvo je započelo kada je Poncije Pilat tek postao upravitelj Judeje. On je tada doneo rimski štit sa carevom slikom na sebi i postavio je taj štit u palatu Iroda Velikog, oca Iroda Antipe. Ovo ne samo da je oskrvnulo Jerusalim, već je gnusobu postavilo usred kuće Iroda Velikog. Irod Antipa se žalio caru Tiberiju i car je naredio Pilatu da ukloni sporni štit. Od tog vremena postojala je mržnja između ova dva čoveka, jer je Irod osećao da Pilat ne prepoznaje njegov autoritet.

Šaljući Ješuu njemu, Pilat je pokazao da on ipak prepoznaje njegov autoritet nad Galilejom. Nadalje, Pilat je dobro znao da Irod ima želju da vidi Ješuu, tako da mu je i pružio tu priliku. Kao rezultat svega ovoga, njih dvojica su postala prijatelji, ali su to učinili na račun Mesije. Supruga Iroda Antipe nazvana je Irodijada. Nešto pre ona je nadmudrila Iroda da joj da glavu Jovana Krstitelja. U godini AD 39, ona je podstakla Iroda da ode u Rim i da zatraži za sebe titulu kralja. U Rimu je on svrgnut od strane imperatora Kaligule, a potom je proteran od strane rimskog senata u Galiju, i tamo su Irod i Irodijada umrli u siromaštvu.

U drugoj fazi ovog građanskog suđenja Mesiji, Irod Antipa sedio je pred Ješuuom u svom kraljevskom sjaju, dok je Ješua stajao kao siromašni i skromni tesar, koji trpi od ljudske okrutnosti. Ali, unutar jedne decenije Mesija će sedeti s desne strane Bogu Ocu u svoj Svojoj veličanstvenosti, slavi i moći kao Kralj nad kraljevima, a Irod će živeti u potpunom siromaštvu, a tako će i umreti. Irod Antipa skupo je platio za ubojstvo Jovana Krstitelja i za izrugivanje Isusa Mesije.

C. Faza tri: Drugo suđenje pred Pilatom

Kada je Irod Antipa vratio Isusa Ponciju Pilatu, Pilat je na nekoliko načina pokušao da Ga oslobodi. Prvi pokušaj je zabeležen u Luki 23:13-15: ***A Pilat sazva velesveštenike i glavare i narod te im reče: 'Doveli ste mi ovoga čoveka kao da buni narod. I ja ga, evo, pred vama ispitah, ali ne nađoh na tom čoveku***

nijedne krivnje za koju ga optužujete, a ni Irod. Jer poslah vas k njemu, i evo - nije učinio ništa što bi zasluživalo smrt.

U ovom prvom pokušaju da oslobodi Isusa, Pilat je rekao liderima da je Irod Antipa našao da Isus nije kriv. Ovo je druga objava nevinosti Isusove. Nadalje, Pilat je sam ponovio da i on, takođe, nalazi da je Isus nedužan, tako je ovo postala treća objava Njegove nevinosti. Međutim, to nije uspelo da uveri masu.

Još jednom Pilat pokušava da oslobodi Ješuu. On nudi narodu da izaberu između Ješue i Varave. Ovo je zabeleženo u Marku 15:6-10: **A o blagdanu bi im puštao jednoga zatvorenika, koga god bi tražili. A beše jedan zvan Varava, utamničen s pobunjenicima koji su u pobuni počinili ubojstvo. Mnoštvo poviče i poče tražiti da učini kako im je uvek činio. A Pilat im odgovori govoreći: 'Hoćete li da vam pustim kralja judejskoga?' Znao je naime da su ga velesveštenici predali iz zavisti.**

Pilat je pokušao da oslobodi Mesiju nudeći rulji da odaberu između Isusa i Varave. Ironija ove situacije nikako ne sme da nam promakne. Varava je bio kriv za isti zločin zbog kojeg je Isus bio optužen: poticanje na pobunu i pobuna protiv Rima. Nadalje, iz drugih izvora iz istog vremena znamo da je puno ime ovog okrivljenog glasilo Isus Varava. Naziv Varava znači „sin oca.“ Tako da se zatvorenik koji će biti oslobođen zove „Isus sin oca.“ Ali, Gospod Isus, Sin Oca optužen je za pobunu i umreće umesto ovog drugog.

U ovom trenutku postupka Pilat je primio poruku od svoje supruge. Ovo nalazimo zabeleženo u Mateju 27:17-19: **Kad se dakle oni skupiše, reče im Pilat: 'Koga hoćete da vam pustim: Varavu ili Isusa zvanog Hristos?' Znao je naime da su ga predali iz zavisti. A dok je on sedio na sudačkome stolcu, žena njegova pošalje k njemu govoreći: 'Nemoj ti ništa imati s onim pravednikom, jer sam danas u snu mnogo pretrpela zbog njega.'**

Prema predaji, ime Pilatove supruge je bilo Klaudija. Ona je očigledno bila mnogo osetljivija na duhovne stvari i primila je uznemirujući san u vezi sa osobom Isusa. U tom snu, On je očigledno predstavljen kao pravednik. Uz to, ona je očigledno imala i osećaj nadolazećeg suda, ukoliko Pilat bude učestovao u Isusovoj smrtnoj osudi, sa direktnim kobnim posledicama po njihovu porodicu. Očigledno, već je prošla kroz noć punu patnje, razumevajući kroz to iskustvo da će Pilatova odluka odrediti i njihovu sudbinu.

Pošto je Pilat primio upozorenje od svoje supruge, on je ljudima dao da odaberu između Ješue i Varave. Ovo je zabeleženo u Mateju 27:20-22: **No velesveštenici i starešine nagovoriše masu da zaišće Varavu, a Isusa da pogube. A upravitelj im, odgovorivši, reče: 'Kojega od ove dvojice hoćete da vam pustim?' Oni pak rekoše: 'Varavu!' Reče im Pilat: 'Što dakle da učinim s Isusom zvanim Hristos?' Svi mu rekoše: 'Neka se razapne!'**

U međuvremenu, jevrejski lideri su se razmyleli kroz rulju podstičući ljude da traže da se Varava oslobodi i da zahtevaju raspeće za Ješuu (stih 20). Ni Pilatov drugi pokušaj da oslobodi Ješuu nije uspio.

Pilat je pokušao i treći put da oslobodi Isusa. Ovo vidimo u Jovanu 19:1-6: ***Tada dakle Pilat uze Isusa i izbičeva ga. I vojnici spletoše venac od trnja, staviše mu na glavu i zaogrnuše ga grimiznim plaštem. I govorahu: 'Zdravo, kralju judejski!' I davahu mu šamare. Tada Pilat ponovno izađe van i reče im: 'Evo vam ga izvodim da znate da na njemu ne nalazim nikakve krivnje.' Izađe tada Isus van noseći trnov venac i grimizni plašt. I reče im Pilat: 'Evo čoveka!' Kad ga dakle videše, velesveštenici i stražari povikaše govoreći: 'Raspni, raspni!' Pilat im reče: 'Uzmite ga vi i raspnite, jer ja na njemu ne nalazim krivnje.'***

Pilatov treći pokušaj u stihu 1 je još jedan kompromis, jer već je dao da se Isus izbičuje. Očigledno je da se Pilat nadao kako će ljudi kada vide Isusa izbičevanog imati saosećanje prema Njemu i tada će moći da Ga oslobodi.

Rimski običaj bičevanja bio je jedan od najokrutnijih oblika mučenja. Žrtva bi primila četrdeset udaraca. Sam bič se sastojao od brojnih kožnih remenova koji su na svom kraju imali pričvršćene komadiće stakla ili oštrog metala koji su parali i razdirali kožu. Bičevanje nije bilo ograničeno samo na leđa, već je bičevano bilo celo telo. Meso bi doslovno bilo potrgano do tačke da su se videle kosti. Jako često se dešavalo da zatvorenik umre već od samog bičevanja. Isaija 52:14 prorokovao je o bičevanju Mesije. Prorok je ustvrdio da je Mesija bio toliko izranjen, tako izobličen, da izgledom više nije bio nalik na čoveka.

Kao da to nije bilo dovoljno, Ješua je prisiljen da prođe kroz treće zlostavljanje od strane vojnika Rima koji su se izrugivali Njemu i Njegovim tvrdnjama da je Kralj.

Vojnici su načinili krunu od tvrdog trnja (stih 2), a onda su krunu natisnuli na Njegovu glavu, tako da se trnje zabolo u meso. Uskoro je celo Njegovo lice bilo prekriveno krvlju. Nadalje, nakon što je Mesija bio izbičevan, vojnici su Ga udarali rukama (stih 3). Ovo je bio treći postupak maltretiranja kroz koji je Mesija prošao.

Kruna od trnja ima svoje duhovno značenje. U Postanku 3:18 vidimo da je trnje rezultat Božijeg proklinjanja izrečenog nad čovekom i nad stvorenjem zbog čovekovog greha. Kada je Mesija poneo krunu od trnja, On je poneo tu kletvu na Sebe. U konačnici svega, upravo zbog Mesijine smrti, kletva će biti uklonjena sa ove zemlje, ali ovde vidimo Ješuu kako nosi prokletstvo umesto nas.

Posle bičevanja Pilat je ponovo doveo Isusa pred masu, i po treći put proglasio je Isusa nevinim (stihovi 4-5). Ako brojimo i Irodovu izjavu, ovo je četvrta objava Isusove nevinosti. Ali, u stihu 6, rulja i dalje zahteva da On bude razapet i Pilatov treći pokušaj da oslobodi Isusa nije uspeo.

Imamo i četvrti pokušaj da se Ješua oslobodi. To je zabeleženo u Jovanu 19:6b-7: ***Pilat im reče: 'Uzmite ga vi i raspnite, jer ja na njemu ne nalazim krivnje.' Odgovore mu Judeji: 'Mi imamo Zakon, i po našem Zakonu mora umreti jer se pravio Sinom Božijim.'***

U svom četvrtom pokušaju Pilat je odbio izreći rimsku kaznu, da se Ješua razapne (stih 6b). Pilat je rekao masi da ukoliko žele da razapnu Mesiju zbog nekog njihovog zločina, neka Ga uzmu i neka Ga razapnu. Ali, Pilat je jako dobro znao da lideri

Izraela nemaju vlast da bilo koga pogube. Stoga, mislio je da ukoliko on odbije da izrekne rimsku kaznu, oni se neće usuditi da Isusa razapnu.

U ovom trenutku, jevrejski lideri su se okanili optužbe za pobunu i izašli sa stvarnom optužnicom protiv Ješue: Njegovo prizivanje na Svoje Mesijanstvo (stih 7). Vratili su se na optužnicu zbog koje Mu je suđeno na religioznom suđenju. Optužba za pobunu je odbačena jer se nije mogla održati. Ali, prema jevrejskom zakonu, svaki koji za sebe tvrdi da je Mesija, a nije Mesija, treba da bude pogubljen.

Po prvi put Pilatu je otkriven stvarni razlog celog ovog događanja. Razmišljajući o svim tim neobičnim dešavanjima tokom protekle noći, uključujući i pokušaj njegove supruge da nekako posreduje, on odlučuje da obavi drugi razgovor sa Ješuuom. Ovo nam je dano u Jovanu 19:8-11: ***Kada dakle Pilat ču ovu reč, još više se uplaši pa ponovno uđe u namesničku palatu i reče Isusu: 'Odakle si ti?' No Isus mu ne dade odgovora. Tada mu reče Pilat: 'Zar meni ne govoriš? Ne znaš li da imam vlast razapeti te i da imam vlast pustiti te?' Isus odgovori: 'Ne bi imao nikakve vlasti nada mnom da ti nije dano odozgo. Zbog toga onaj koji me predaje tebi ima veći greh.'***

Pilat je počeo da oseća nešto u vezi sa ovim čovekom Isusom (stih 8). Ispunio se strahom i želeo je da sazna i da Ga pita u vezi sa Njegovim poreklom, ali Isus je odbio da odgovori na to pitanje (stih 9). Kada je Pilat počeo da zahteva odgovor u stihu 10 na temelju toga da samo on ima vlast da oslobodi Isusa ili da Ga razapne, Isus mu je odgovorio dajući mu na znanje ko je Onaj ko ima istinsku kontrolu nad događajima (stih 11). Isus je podsetio Pilata da koju god vlast da on ima, ta vlast mu je dana od Boga. Koliko god da je on bio uveren da ima kontrolu, sasvim je sigurno da nije on taj koji je imao kontrolu. Stvari su se promenile: sudija je postao onaj koji se brani, a onaj koji se brani je postao sudija.

Posle ovog razgovora, Pilat je izveo peti pokušaj da oslobodi Ješuu. Ovo nalazimo u Jovanu 19:12: ***Od toga časa Pilat ga je nastojao pustiti. No Judeji vikahu govoreći: 'Ako ovoga pustiš, nisi prijatelj caru! Svako ko se pravi kraljem, protivi se caru!'***

Ovaj pokušaj da se oslobodi Ješua onemogućen je optužbom da u tom slučaju Pilat nije prijatelj Cara. Ali, zašto bi Pilat bio zastrašen ovom tvrdnjom? Zar nije on rimski upravitelj? Zašto bi Rim slušao jevrejske lidere a ne Pilata? Ova pitanja dobijaju odgovore kada razumemo šta se događalo u samom Rimu u tom vremenu. Pilat je izvorno primio svoje upravništvo posredstvom svog prijatelja koji se zvao Sejan (Lucije Elije Sejan), koji je, jedno vreme, imao popriličan autoritet i uticaj u rimskom senatu. Ali, Sejan je optužen za izdaju i pogubljen je. U tom trenutku, svi Sejanovi prijatelji nalazili su se pod istragom u vezi njihove lične lojalnosti prema Rimu. Kako je Pilat bio i Sejanov prijatelj i primio je svoje upraviteljstvo preko Sejana, i on sam je, bio pod istragom u vremenu o kojem govorimo. Rimski Imperator već je primio neke pritužbe protiv Pilata. Ukoliko bi do cara došla reč da je Pilat oslobodio čoveka koji za sebe tvrdi da je kralj i suprostavlja se Cezaru, Pilat bi jako brzo izgubio i svoj položaj, a vrlo verovatno i svoj život.

Kada je Pilat čuo da ljudi hoće da optuže njega da nije prijatelj Cezara, u stihu 13, seo je na sudačku stolicu. Pilatov odgovor na ovu optužbu zabeležen je u Jovanu

19:14-15: **A beše priprava za Pashu, i oko šeste ure. I reče Judejima: 'Evo kralja vašega!' A oni povikaše: 'Smakni! Smakni! Raspni ga!' Reče im Pilat: 'Kralja vašega da razapnem?' Odgovore velesvećenici: 'Nemamo kralja osim cara.'**

Ovde imamo i šesti Pilatov pokušaj da oslobodi Isusa, jer je rekao Judejima, „Evo kralja vašega!“ Međutim, masa je nastavila da viče, „Smakni! Raspni ga!“ Kada je Pilat zapitao da li uistinu žele da razapne njihova Kralja, lideri Izraela su rekli, „Nemamo kralja osim cara.“

Vodstvo Izraela izjavilo je da je Cezar njihov kralj i odbacilo je svog istinskog Kralja, Isusa Mesiju. Pilatov poslednji pokušaj da Ga oslobodi je propao. To vidimo u Mateju 27:24-25: **A kad Pilat vide da ništa ne koristi, nego biva još veći metež, uze vode pa oprao ruke pred mnoštvom govoreći: 'Nevin sam od krvi ovoga pravednika! Vi gledajte što ćete.' I sav narod, odgovorivši, reče: 'Krv njegova na nas i na decu našu!'**

Još uvek sedeći na sudačkoj stolici, Pilat je oprao ruke od ovog slučaja i time dao petu izjavu o Mesijinoj nevinosti (stih 24). Ovo je svakako najvažnija objava zato što dolazi sa same sudačke stolice. Pilat nije samo objavio Mesijinu nevinost, on je objavio i Njegovu pravednost.

Ali, ne postoji način na koji Pilat može da opere Ješuinu krv sa svojih ruku. Od ljudskih vlasti, samo je on imao vlast da osudi ili da oslobodi Ješuu. Ni pod kakvim okolnostima Pilat ne može da bude razrešen od svoje krivice.

Hrišćanska crkva nikada nije zaboravila Pilatov deo u suđenju Mesiji. Jedan od najranijih ispovedanja vere je apostolski kredo. Jedna rečenica u tom kredo kaže „patio je pod Poncijem Pilatom.“ Za celu večnost. Pilat će snositi odgovornost za svoja dela. On je to počeo da oseća već šest godina posle suđenja Mesiji. Godine AD 36, Imperator Kaligula izгнаo je Pilata u Galiju, a ubrzo po svom proterivanju Pilat je sebi oduzeo život.

Lideri Izraela prihvatili su odgovornost za Mesijinu krv, ne samo na svoj naraštaj, već i na naraštaj koji je sledio posle njih. Njegova krv na nas i na našu decu (Matej 27:25). Ova odgovornost se ne odnosi na sve Jevreje iz svih vremena, nego samo na taj naraštaj i na sledeći naraštaj. Stavili su sebe pod prokletstvo, a to prokletstvo ispunjeno je u godini AD 70. U tom vremenu Jerusalem je razoren, Hram je spaljen do temelja, a Jevreji su raseljeni po celom svetu.

Na kraju, Pilat je izrekao kaznu. Čitamo je u Luki 23:24-25: **A Pilat presudi da im bude što traže. I pusti im onoga koji beše bačen u tamnicu zbog pobune i ubojstva, onoga koga su tražili, a Isusa preda njima na volju.**

Pilat je izrekao rimsku kaznu i osudio Mesiju na smrt po optužbi za pobunu. Varava je oslobođen. Ova zamena nikako ne sme da nam promakne. Mesija je umro umesto onoga koji je zaslužio smrt. Nevin je umro kako bi onaj koji je kriv mogao da ode slobodan. Mesija je optužen za isti zločin koji je Varava počinio. Nakon što je Pilat izrekao kaznu, Ješua je odveden da bude raspet. Tako je završilo „Najslavnije suđenje u celokupnoj istoriji.“

Napomena prevodioca: Za prevod ovog MBS-a prevodio sam Biblijske tekstove iz Engleske verzije NASV - prevoda koja je korištena u ovoj studiji. Pri tome mi je od velike pomoći bila Varaždinska Biblija – izdanje Hrvatskog Biblijskog Nakladnika, 2012.

Koristio sam i Savremeni Srpski Prevod u izdanju Hrišćanskog evangelizacionog centra iz Bačkog Petrovca, kao i prevod Daničić – Karadžić kako bi što vernije tekst prilagodio duhu Srpskog jezika.

Prevod: Branko Gotovac 2021.